

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

29 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Judecătorii

Timofti Vladimir

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

judecând fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către avocatul Sandu Stela în numele părții vătămate Liubinschi Valentin și de către avocații Țmocno Ina și Zamfir Pavel în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Drochia (sediul Rîșcani) din 23 august 2018 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2019, în cauza penală în privința lui

Duminică Artur xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 20.12.2017 - 23.08.2018;

Instanța de apel: 13.09.2018 - 06.02.2019;

Instanța de recurs: 28.03.2019 - 29.10.2019.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia (sediul Rîșcani) din 23 august 2018, Duminică Artur a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 (trei) ani.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Liubinschi Valentin, fiind dispusă încasarea din contul lui Duminică Artur în beneficiul lui Liubinschi Valentin a sumei de 6514,27 (șase mii cinci sute paisprezece) lei, 27 bani, cu titlu de prejudiciu material suportat în rezultatul infracțiunii, suma de 10000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 5000 (cinci mii) lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Solicitarea procurorului cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 1054,27 (una mie cincizeci și patru) lei, 27 bani, a fost respinsă ca

neîntemeiată.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Duminică Artur, fără a deține permis de conducere, la 27 august 2017, aproximativ la ora 18:25, acționând intenționat și conștientizând caracterul social periculos al acțiunii de conducere a mijlocului de transport fără permis de conducere și al consecințelor care pot surveni, contrar prevederilor pct. 10 alin. (2) lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere, în conformitate cu care „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și la cerința lucrătorului de poliție, este obligat să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria din care face parte autovehiculul condus”, aflându-se în xxxxx, a urcat la volanul automobilul model „Hyundai H 200” n/î xxxxx și se deplasa pe drumul central din sat.

Deplasându-se în direcția ieșirii din sat spre xxxxx, nu a ținut cont de situația rutieră, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, nu a respectat regimul de viteză, circumstanțe în care, intenționând să facă manevra la stânga, nu a cedat trecerea motocicletei conduse de către cet. Liubinschi Valentin, care se deplasa regulamentar din sens opus, după care unitățile de transport s-au tamponat.

În rezultatul accidentului rutier, lui Liubinschi Valentin, conform raportului de expertiză judiciară nr. 169 D din 06 octombrie 2017, i-au fost cauzate leziuni corporale care corespund categoriei vătămarilor corporale grave, periculoase pentru viață.

Astfel, Duminică Artur, prin acțiunile sale a încălcat prevederile art. 10 alin. (2) lit. a), art. 45 alin. (1) lit. b), c), d), art. 40 alin. (1) lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, care prevăd că persoana care conduce un vehicul trebuie să posede permisul de conducere pe numele său, valabil pentru categoria din care face parte vehiculul condus, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, situația rutieră, înaintea virării la stânga sau întoarcerii, conducătorul de vehicul trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care vin din sens opus și urmează să se deplaseze înainte sau la dreapta - încălcări care sunt în legătură cauzală directă cu producerea accidentului rutier și consecințele survenite.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea gravă a integrității corporale.*

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Duminică Artur să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip

deschis, cu privarea de dreptul de conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile înaintate de către partea vătămată Liubinschi Valentin.

În motivarea apelului a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului Duminică Artur contravine principiului individualizării pedepsei.

În opinia acuzării, prima instanță nu a atras atenția la chestiuni care au importanță pentru soluționarea corectă a cauzei, astfel, la f.d. 79 este anexat cazierul contravențional în privința lui Duminică Artur, conform căruia ultimul de 2 ori a fost tras la răspundere contravențională conform prevederilor art. 231 alin. (2) Cod contravențional, pentru conducerea mijlocului de transport fără permis de conducere.

La fel, nu s-a atras atenția asupra faptului că automobilul condus de Duminică Artur nu trecuse revizia tehnică și nu avea polița de asigurare obligatorie, ceea ce denotă faptul că ultimul conducea un mijloc de transport, despre care nu se știa care este starea tehnică și dacă este posibilă exploatarea acestuia fără a pune în pericol alți participanți la traficul rutier.

4. Avocatul Sandu Stela în interesele părții vătămate Liubinschi Valentin, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea integrală a acesteia cu rejudecarea cauzei și emiterea unei noi hotărâri, conform căreia să fie exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal și admiterea integrală a acțiunii civile înaintată de partea vătămată.

În motivarea apelului a invocat, că acțiunile cet. Duminică Artur au fost calificate și apreciate de instanță superficial, deși cazul este unul de rezonanță. Instanța de judecată a lăsat fără apreciere circumstanța agravantă prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. b) Cod penal, provocarea prin infracțiune a unor urmări grave, ceea ce a dus la emiterea unei sentințe ilegale, or, leziunile corporale grave suferite de Liubinschi Valentin în urma accidentului rutier necesită tratament costisitor și recuperare medicală, însă durerile vor persista și pe viitor.

Relevă, că deși prima instanță a făcut referire la prevederile art. 75 Cod penal, a aplicat o pedeapsă prea blândă, care nu poate fi considerată echitabilă cu fapta care a dus la vătămarile corporale grave cu care s-a ales Liubinschi Valentin.

Consideră că recunoașterea vinei și căința sinceră nu sunt circumstanțe atenuante pentru a se aplica prevederile art. 90 Cod penal.

Mai remarcă, că prima instanță neîntemeiat a redus cuantumul prejudiciului moral, or, partea vătămată suportă și în continuare dureri imense, dat fiind faptul că și în prezent urmează să fie internat în spital pentru a urma un tratament de lungă durată, aceste emoții negative afectându-i enorm starea interioară.

În urma accidentului lui Liubinschi Valentin i-a fost stabilit grad de invaliditate, necesitând a fi îngrijit de cineva pentru tot parcursul vieții, deși are o vârstă de doar 20 de ani.

Consideră că prima instanță a dat o estimare incorectă situației de fapt și a micșorat cuantumul prejudiciului moral de la 100000 lei până la suma de 10000

lei, or, instanțele judecătorești la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să i-a în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, îndeosebi importanța vitală a drepturilor personale nepatrimoniale și a bunurilor (viața, sănătatea, libertatea, inviolabilitatea locuinței, secretul personal și familial, onoarea, demnitatea și reputația profesională etc); nivelul (gradul) suportării de către persoana vătămată a suferințelor psihice sau fizice (lipsirea de libertate, pricinuirea vătămării corporale, decesul persoanelor apropiate (rudelor), pierderea sau limitarea capacității de muncă etc.).

Sustine că instanța de judecată neîntemeiat a indicat că inculpatul manifestă căință, deoarece acesta nu s-a interesat de starea sănătății părții vătămate, deși Liubinschi Valentin este într-o stare gravă care necesită tratament costisitor pe timp îndelungat și rămâne a fi invalid pentru tot restul vieții.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2019, au fost admise apelurile cu casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Duminică Artur, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de conduce mijloace de transport pe termen de 3 (trei) ani.

A fost admisă acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Liubinschi Valentin în latura prejudiciului moral, cu încasarea de la Duminică Artur în beneficiul lui Liubinschi Valentin a sumei de 50000 lei.

În rest, dispozițiile sentinței au fost menținute.

5.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că instanța de fond la stabilirea pedepsei în privința inculpatului Duminică Artur nu a acordat deplină eficiență principiilor generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, de circumstanțele cauzei stabilite, îndeosebi în partea ce ține de modalitatea individualizării pedepsei aplicate inculpatului de către instanța de fond.

În opinia instanței de apel, prima instanță nemotivat, contrar prevederilor art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, ca rezultat stabilind o pedeapsă prea blândă în raport cu faptele infracționale stabilite ca dovedite, care nu este suficientă pentru corectarea vinovatului, nu este în corespundere cu împrejurările cauzei, normele legale, nu este echitabilă și nu va atinge scopurile pedepsei.

Instanța de apel a conchis că prima instanță nu a ținut cont de gradul de pericol social al faptelor comise de inculpat, care a comis infracțiunea legată de conducerea mijlocului de transport de către o persoană care nu deține permis de conducere, anterior fiind stabilit vinovat în comiterea contravențiilor privind conducerea mijlocului de transport fără permis de conducere (f.d. 79 vol.I), la fel inculpatul s-a eschivat de la organul de urmărire penală, fiind anunțat în căutare,

cât și de la prezentare în instanța de apel.

În afară de aceasta instanța de apel a ținut cont și de atitudinea inculpatului, care deși a recunoscut vina în faptele comise, nu a luat măsuri pentru repararea prejudiciului cauzat părții vătămate, nu a restituit părții vătămate nici prejudiciul stabilit spre recuperare prin sentință, ținând cont de vătămarea gravă a integrității corporale a părții vătămate.

Astfel, instanța de apel a conchis că pentru faptele comise inculpatul urmează să ispășească real pedeapsa închisorii, categoria acestei pedepse la caz fiind în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite, împrejurările și modul de comitere a infracțiunilor - de către inculpat au fost încălcate regulile de securitate a circulației, ce s-a soldat cu tamponarea motocicletei conduse de Liubinschi Valentin; starea de pericol creată pentru partea vătămată, care în urma accidentului i-a fost cauzată o vătămare gravă; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit privind conducerea mijlocului de transport fără permis de conducere.

Din considerentele enunțate instanța de apel a conchis, că concluzia instanței referitor la aplicarea art. 90 Cod penal față de inculpat este eronată.

5.2. Referitor la repararea prejudiciului material cauzat prin infracțiune părții vătămate, instanța de apel a reținut că dispozițiile sentinței în această latură sunt întemeiate, nefiind necesară modificarea soluției în acest sens.

Invocarea suportării cheltuielilor suplimentare de către partea vătămată anume în legătură cu acțiunile inculpatului nu a fost probată, astfel că în latura dată cerințele apărării au fost respinse.

5.3. În ce privește cerința de reparare a prejudiciului moral, instanța de apel a considerat, că instanța de fond eronat a apreciat caracterul și suferințele psihice suportate de către partea vătămată Liubinschi Valentin în urma faptei infracționale a inculpatului Duminică Artur.

Astfel, suma de 10000 lei apreciată de către prima instanță cu titlu de reparare a prejudiciului moral, nu este proporțională cu urmările prejudiciabile de ordin moral ale faptei ilicite descrise și cu suferințele produse părții vătămate.

Cu referire la prevederile art. 219 alin. (2) pct. 4), alin. (4), 220 alin. (2), (3) Cod de procedură penală, art. 1410 alin. (1), (5), 1398 alin. (1), 1418 alin. (1), 1423 alin. (1) Cod civil, instanța de apel a menționat că Liubinschi Valentin fiind tamponat de către automobilul condus de Duminică Artur, în urma accidentului rutier provocat de către ultimul prin încălcarea regulilor circulației rutiere, a primit vătămări sub formă de leziuni corporale, care se califică la vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață.

Instanța de apel a menționat, că potrivit copiei legitimației eliberate de CNAS pe numele lui Liubinschi Valentin, ultimului i-a fost stabilit gradul de invaliditate (f.d. 75 vol.II), nu este apt de muncă și nu se poate întreține singur.

Considerând că cuantumul despăgubirilor morale retribuite părții vătămate urmează a fi mărit, instanța de apel a reținut că partea vătămată este nevoită să urmeze tratament medical, să fie îngrijită de o persoană plătită, creându-i o stare de stres, de neputință. Datorită durerilor fizice pe care le-a

suportat în timpul internării în instituția medicală, partea vătămată a suportat stare de stres, insomnie, nervozitate, inferioritate față de semenii săi, inhibare, iritare și alte stări negative care-l determină pe ultimul să privească viața altfel ca până acum, din păcate ultimul nu mai este atât de entuziasmat de viață ca până la producerea accidentului și culmea este că suferințele psihice nu i-au capăt aici pentru că se află încă internat în instituția medicală, iar după externare îl așteaptă un tratament costisitor și de lungă durată, fapte care iarăși nu-i vor permite de a-și desfășura viața cotidiană în regimul avut de până la accidentul produs, circumstanțe care influențează negativ asupra stării sale psihice.

La fel recuperarea totală a părții vătămate este imposibilă, care a suportat un stres psihologic intens, intervenția medicală creează suplimentar trăiri morale negative. Starea fizică de după accident îi cauzează un sentiment permanent de neliniște, disconfort și incertitudinea cu privire la viitor, pierderea speranței în viață, fiind de mai mult timp într-o stare de depresie clinică profundă, iar inculpatul nu a recuperat prejudiciul cauzat.

Instanța de apel a considerat că este evident că partea vătămată Liubinschi Valentin, în urma acțiunilor inculpatului a suportat suferințe psihice și fizice în urma leziunilor grave suportate ca urmare a acțiunilor inculpatului, fiindu-i afectată viața personală și socială, fiind limitat considerabil în posibilitatea de a fi un membru activ al societății și a-și realiza în măsură deplină posibilitățile conferite prin însăși existența sa, posibilități pe care le-a avut până la cele întâmplate în urma accidentului rutier produs, astfel că părții vătămate i-a fost cauzată daună morală, ce presupune necesitatea unei compensații, în acest sens admitând parțial pretențiile părții vătămate, cu încasarea de la inculpat a sumei de 50000 lei în folosul părții vătămate.

5.4. Instanța de apel a considerat nefondate afirmațiile invocate de apărarea inculpatului în referința adusă la apelurile declarate pe caz privind menținerea pedepsei aplicate de instanță de fond, fiind cu caracter de declarație în circumstanțele stabilite pe caz.

La fel nu au fost reținute nici afirmațiile ce țin de enunțarea explicațiilor oferite în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 09 octombrie 2006 nr. 9 „Cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral”, care a fost abrogată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 19 din 16 octombrie 2017.

Instanța de apel a respins afirmațiile apărării inculpatului precum că Duminică Artur a recuperat părții vătămate bani în mărime totală de 12261 lei, că sora inculpatului Duminică Paulina o perioadă a avut grijă de partea vătămată Liubinschi Valentin, circumstanțe care sunt recunoscute de partea vătămată, doar că aceste cheltuieli nu sunt incluse în prejudiciul solicitat și încasat de instanță de fond, care a rămas nerecuperat, totodată partea vătămată a declarat că a avut nevoie de îngrijire timp îndelungat, fiind imobilizat la pat, perioadă când inculpatul nu l-a ajutat și nu a fost receptiv, deși partea vătămată a avut de suferit anume ca urmare a acțiunilor inculpatului, care de altfel nu a conștientizat

pericolul social al faptelor sale.

Afirmațiile apărării inculpatului privind beneficierea victimei de Programul unic al asigurării obligatorii de asistență medicală, au fost respinse de către instanța de apel, deoarece cheltuielile pretinse de partea vătămată sunt altele decât cele prevăzute de programul enunțat.

La fel, au fost criticate și afirmațiile că partea vătămată Liubinschi Valentin la momentul accidentului, după cum reiese din materialele dosarului și expertiza toxico medico-legală, avea în sânge o concentrație de alcool etilic 0,79 g, deoarece, în sensul dat, această situație nu poate fi incriminată părții vătămate, vinovat în accidentul rutier produs fiind anume inculpatul Duminică Artur.

6. Avocatul Sandu Stela în numele părții vătămate Liubinschi Valentin, fără a indica un temei concret pentru declararea recursului din cele conținute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Duminică Artur să-i fie aplicată pedeapsa maximă cu închisoare prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și admiterea integrală a acțiunii civile.

În argumentarea recursului invocă dezacordul cu pedeapsa stabilită inculpatului, considerând că instanța de apel nu a ținut cont de gradul de pericol social al faptei comise de inculpat, prin acțiunile sale social periculoase intenționate inculpatul Duminică Artur a comis o infracțiune legată de conducerea mijlocului de transport de către o persoană care nu deține permis de conducere, anterior acesta fiind stabilit vinovat în comiterea contravențiilor privind conducerea mijlocului de transport fără permis de conducere, la fel inculpatul s-a eschivat de la organul de urmărire penală, fiind anunțat în căutare, cât și de prezentarea în instanța de apel.

De asemenea urma a fi luată în considerație și atitudinea inculpatului, care deși a recunoscut vina sa în faptele comise, nu a conștientizat până la capăt urmările prejudiciabile ale faptelor comise și nu a luat măsuri pentru repararea prejudiciului cauzat părții vătămate, care timp îndelungat a urmat tratament medical staționar, fiind ținut la pat și fiind necesară îngrijirea ultimului de terțe persoane, totodată ca rezultat al acțiunilor inculpatului victima fiind încadrată în gradul doi de invaliditate.

Totodată, inculpatul nu a restituit părții vătămate nici prejudiciul stabilit spre recuperare.

Cu referire la prevederile art. art. 1398 alin. (1), 1423 Cod civil, recurentul menționează, că instanța de apel nu a luat în considerație faptul că trebuie să existe o proporționalitate între suferințele provocate, care, deși nu pot fi cuantificate, trebuie estimate, raportat la vârsta victimei și alte particularități ale acesteia de către instanță, iar instanțele de fond au dat o estimare incorectă a situației de fapt.

Sub aspectul suferințelor psihice ce le-a suferit cet. Liubinschi Valentin acestea s-au manifestat prin sentimentul de rușine, teamă, neajutorare, umilință, inferioritate, disconfort general, insatisfacție, etc.

La momentul actual cet. Liubinschi Valentin suportă în continuare dureri imense, are emoții negative afectându-i enorm starea interioară lăsându-i consecințe considerabile. Liubinschi Valentin în urma accidentului a căpătat grad de invaliditate, având doar vârsta fragedă de 20 de ani.

Subliniază, că, suma de 50000 lei încasată de către instanța de apel nu este proporțională cu urmările prejudiciabile de ordin moral ale faptei ilicite descrise și cu suferințele produse părții vătămate.

7. Avocatul Țmocno Ina în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea totală a acesteia.

8. Avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel sau cu casarea deciziei instanței de apel în partea individualizării pedepsei penale cu menținerea în această parte a sentinței primei instanțe.

În argumentarea recursului menționează, că în materialele cauzei penale lipsesc date privind respectarea de către procuror a termenului de 15 zile de declarare a apelului. Or, apelul avocatului reprezentantului părții vătămate a fost declarat la 03 septembrie 2018, cauza penală a fost pusă pe rol în instanța de apel la 12 septembrie 2018, iar mențiunea înmânării procurorului copiei apelului declarat de avocatul părții vătămate nu se atestă, astfel, fiind omis termenul de 15 zile stabilit de lege.

Totodată, copia apelului procurorului a fost înmănată numai avocatului părții vătămate, fapt confirmat prin mențiunea acesteia de pe verso-ul apelului și datată cu 17 octombrie 2018, iar părții apărării acest apel nu a fost prezentat (sau cel puțin lipsește mențiunea înmânării).

Menționează, că în decizia instanței de apel greșit a fost indicat, că cauza penală a fost judecată conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Ca urmare, în decizia instanței de apel sunt expuse argumentele invocate de către avocatul părții vătămate și procuror, dar nicidecum nu redă circumstanțele de drept: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

La fel, în decizia recurată nu se conțin motivele de respingere a argumentelor părții apărării, ceea ce constituie violarea art. 6 § 1 CEDO.

La capitolul individualizării pedepsei penale apărarea consideră că prima instanță corect a individualizat pedeapsa inculpatului, motivându-și soluția prin faptul, că ultimul a recunoscut culpabilitatea, se căiește în cele comise, este pentru prima oară pe banca acuzaților, în fond se caracterizează pozitiv (caracteristica se anexează), a întreprins măsuri de recuperare parțială a prejudiciului cauzat prin fapta comisă.

La rândul său, instanța de apel a statuat două poziții diametral opuse, mai întâi la pct. 15 din decizie indicând că „...o pedeapsă prea aspră generează apariția

unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit...”, ca mai apoi în pct. 17 al aceleiași decizii să-i stabilească inculpatului o pedeapsă cu executare reală.

Consideră că poziția contradictorie a instanței de apel vizavi de pedeapsa aplicată inculpatului contravine prevederilor art. art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

Totodată, la individualizarea pedepsei inculpatului instanța de apel nu a luat în calcul lipsa circumstanțelor agravante, precum și faptul, că partea vătămată de asemenea a încălcat Regulile de circulație rutieră și legea penală - deși avea permis de conducere a motoretei, la momentul accidentului rutier acesta era în stare de ebrietate avansată și a depășit viteza de circulație (*a se vedea concluziile Raportului de expertiză judiciară nr. 674 din 15 septembrie 2017*).

Este de opinia, că deși instanța de apel a făcut referire la prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, nu le-a analizat sau aplicat în funcție de circumstanța atenuantă, persoana și caracteristica lui Duminică Artur, condițiile de viață ale acestuia și, nu în ultimul rând, nu a motivat de ce anume pedeapsa închisorii este una adecvată, care va contribui la corectarea și reeducarea vinovatului. Or, lipsa de motivare adecvată a cerințelor legii într-o hotărâre judecătorească, afectează grav respectarea garanțiilor procedurale la un proces echitabil.

Consideră că pedeapsa închisorii aplicată de instanța de apel este prea aspră și nu va contribui la reeducarea inculpatului, pe când o pedeapsă cu suspendare va fi mai benefică pentru inculpat, îl va reintegra în societate, alături de familie, copil, acesta urmând să muncească pentru compensarea prejudiciului cauzat prin infracțiune.

Mai relevă apărarea, că instanța de apel nu a justificat și motivat soluția privind cuantumul prejudiciului moral încasat și în acest sens, soluția dată de instanța de fond este una echitabilă și adecvată circumstanțelor cauzei.

În acest sens, cu referire la prevederile art. 1423 Cod civil, art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, evidențiază, că partea vătămată nu a justificat în nici un mod suportarea unor suferințe psihice considerabile care ar justifica compensarea acestora (în cuantum de 100000 lei solicitate de apelanți, dar și cea de 50000 lei atribuită de instanță), aceasta nu și-a pierdut speranța de viață, onoarea sau nu a justificat eventual suportarea cărorva suferințe psihice.

Remarcă recurentul, că instanța de apel nu a ținut cont de practica CEDO privitor la modul de încasare a prejudiciului moral. Or, potrivit jurisprudenței CEDO, scopul satisfacției echitabile este exclusiv acela de a-i acorda reclamantului o reparațiune pentru prejudiciul pe care acesta l-a suferit, ce constituie o consecință a încălcării constatate, cum ar fi spre exemplu în cauza *Selcuk și Asker c. Turciei*, § 106. În acest mod o condiție de bază pentru acordarea despăgubirii într-un anumit cuantum este suportarea prejudiciului, or, partea vătămată nu a demonstrat în nici un mod că prejudiciul solicitat de acesta este de 100000 lei.

În unele cauze, însăși recunoașterea vinovată a persoanei care a comis

infracțiunea reprezintă o satisfacție echitabilă care exclude necesitatea acordării cărorva despăgubiri morale victimei.

Mai face referire apărarea și la practica Curții Supreme de Justiție, considerând că soluția instanței de apel a fost luată fără a se reține un raport de cauzalitate dintre infracțiunea săvârșită și prejudiciul reclamat.

9. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursurilor ordinare declarate, pledând pentru inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

Cu referire la criticile aduse deciziei instanței de apel la capitolul individualizării pedepsei, acuzatorul de stat menționează că instanța de fond și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal. Relevă că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei. Pedepșa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială. Categoria și termenul de pedeapsă se stabilește în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și de efectele acestora prevăzute în art. 78 Cod penal.

În opinia acuzatorului de stat, aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei au fost valorificate de instanța de fond.

Totodată, cu referire la dezacordul recurenților în partea soluționării acțiunii civile, procurorul consideră că soluția instanței de apel, este corectă și corespunde exigențelor legale.

În concluzie, acuzatorul de stat susține că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor art. 6 CțEDO.

9.1. Avocatul Zamfir Pavel în numele inculpatului a depus referință asupra recursului declarat de către avocatul Sandu Stela în numele părții vătămate, pledând pentru respingerea acestuia ca fiind nefondat.

Accentuează apărarea, că inculpatul Duminică Artur și-a recunoscut vinovăția, prejudiciul material a fost recuperat integral, fapt confirmat prin înscrisurile anexate.

La fel, susține că a fost recuperat și prejudiciul moral stabilit de către instanța de fond, în acest sens fiind anexată recipisa.

10. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de avocații Țmocno Ina și Zamfir Pavel în numele inculpatului, urmează a fi admise, iar cel declarat de avocatul Sandu Stela în

numele părții vătămate Liubinschi Valentin, urmează a fi respins, din următoarele considerente.

10.1. Cu referire la recursul declarat de avocatul Sandu Stela în numele părții vătămate Liubinschi Valentin.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța respinge recursul ca inadmisibil.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal atestă, că deși recurentul nu a indicat concret un temei de drept din cele 16 conținute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, pentru declararea recursului, din conținutul argumentelor formulate se atestă că criticile aduse sub aspectul soluționării acțiunii civile și individualizării pedepsei penale se subscriu temeiurilor de casare prevăzute la pct. 6), 10) alin. (1) al normei precitate, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Așadar, cu referire la dezacordul recurentului privind soluționarea de către instanța de apel a cerinței privind repararea prejudiciului moral, Colegiul penal constată netemeinicia pretențiilor formulate, din considerentul că instanța de apel a argumentat detaliat determinarea cuantumului acestor pretenții în dependență de criteriile referitoare la consecințele negative suferite de către partea vătămată în plan fizic, psihic și afectiv, importanța valorilor lezate, măsura în care acestea au fost lezate, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării.

Astfel, instanța de recurs constată corectitudinea determinării cuantumului prejudiciului moral încasat din contul inculpatului Duminiță Artur în beneficiul părții vătămate, Liubinschi Valentin în mărime de 50000 lei, care a fost apreciat în concordanță cu principiul răspunderii civile delictuale, care impune repararea integrală, reală și efectivă a daunelor morale cu luarea în considerare a urmărilor faptei asupra integrității corporale și sănătății părții vătămate, a naturii și duratei acestora.

Nu pot fi reținute argumentele recurentului prin care se solicită admiterea integrală a pretențiilor privind repararea prejudiciului moral, or, în acest sens

ținând cont de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța de recurs accentuează că repararea prejudiciului moral nu trebuie să tindă la o îmbogățire fără justă cauză, cu atât mai mult că condamnarea inculpatului Duminică Artur, constituie în sine o satisfacție pentru partea vătămată.

La același segment, instanța de recurs face referire și la practica judiciară autohtonă potrivit căreia în materia despăgubirilor, materiale sau morale, nu există temeii de casare care să îngăduie instanței de recurs să reaprecieze cuantumul acțiunii civile.

În recurs nu se poate solicita reactualizarea despăgubirilor cuvenite, stabilite de instanța de fond.

Având în vedere că instanța de apel s-a expus detaliat în privința cerințelor părții vătămate referitor la acțiunea civilă înaintată, Colegiul penal conchide că soluția adoptată la acest aspect este corectă, nefiind necesară o reiterare a argumentelor care au fundamentat soluția respectivă, însușind-o pe deplin.

În ceea ce ține de solicitarea recurentului cu privire la aplicarea pedepsei maxime cu închisoarea inculpatului Duminică Artur, Colegiul penal o consideră neîntemeiată, urmând detaliat la acest aspect să se expună în contextul examinării recursurilor avocaților Țmocno Ina și Zamfir Pavel în numele inculpatului.

Față de considerentele menționate, instanța de recurs concluzionează că nu există temeii legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul Sandu Stela în numele părții vătămate Liubinschi Valentin și potrivit legii se impune respingerea acestuia.

10.2. Cu referire la recursurile ordinare declarate de către avocații Țmocno Ina și Zamfir Pavel în numele inculpatului.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul, să caseze parțial hotărârea atacată și să mențină hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri nemotivate și contradictorii, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În sensul prevederilor art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de

prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Din conținutul aceluiași norme este de înțeles, că instanța de apel, urma să soluționeze paralel cu starea de fapt și chestiunile de drept, inclusiv: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, *dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just*; dacă normele de drept procesual penal, au fost corect aplicate. În cazul în care s-ar fi constatat încălcări ale prevederilor legale referitor la ele, hotărârea primei instanțe urma a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea superficială sau motivarea în termeni vagi – evazivi, reprezintă motiv de casare.

După cum rezultă din conținutul recursurilor declarate de partea apărării, recurenții au invocat temeiurile de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 7), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când apelul a fost introdus tardiv sau când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Colegiul penal lărgit, verificând legalitatea deciziei instanței de apel sub aceste aspecte, constată că această instanță, la examinarea apelului, nu a respectat întru totul prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel că hotărârea atacată, în partea soluționării chestiunii privind individualizarea pedepsei penale, nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția

Prin urmare, temeiurile invocate de apărare și-au găsit confirmare în cauza dată, ceea ce duce la casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea individualizării pedepsei aplicate inculpatului, deoarece sub acest aspect apelul procurorului a fost greșit admis, urmând ca în această parte să fie menținută sentința primei instanțe.

Așadar, după cum s-a constatat din materialele cauzei, admitând apelurile declarate de către procuror și de către avocatul părții vătămate, instanța de apel a casat parțial sentința primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Duminică Artur, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

Ajungând la concluzia excluderii prevederilor art. 90 Cod penal, potrivit cărora prima instanță a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii stabilite inculpatului Duminică Artur pentru perioada de probațiune de 3 ani,

instanța de apel pe de o parte a indicat la concluzia că *„...o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit...”*, însă ulterior, în textul aceleiași hotărâri, a menționat că inculpatul urmează să execute real pedeapsa într-un penitenciar de tip deschis.

Prin urmare, la aspectul individualizării pedepsei penale instanța de apel a pronunțat o hotărâre contradictorie, fără a ține cont de toate circumstanțele în care a fost săvârșită infracțiunea, fără a valorifica pe deplin criteriile generale și speciale privind individualizarea pedepsei conform prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal.

Potrivit principiului individualizării pedepsei penale (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Sub aspectul prevederilor legale enunțate, Colegiul statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Colegiul penal amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:

- împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;
- starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;
- natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii;
- motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;
- natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului;
- conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal;
- nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Față de considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel, la stabilirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de toate circumstanțele relevante în care a fost săvârșită infracțiunea, or, partea vătămată de asemenea a încălcat Regulile de circulație rutieră, întrucât conform Raportului de expertiză judiciară nr. 674 din 15 septembrie 2017, în sângele părții vătămate Liubinschi Valentin preluat la data comiterii infracțiunii, s-a depistat alcool etilic în cantitate de 0,67%, echivalentul a 0,67 g/l (f.d. 37-38, vol.I), iar potrivit practicii judiciare această circumstanță poate fi luată în considerație la

individualizarea pedepsei inculpatului.

Contrar concluziilor contradictorii ale instanței de apel în care se accentuează necesitatea înăspririi pedepsei lui Duminică Artur în legătură cu urmările survenite în urma accidentului, se atestă că prima instanță corect a ținut cont de faptul că inculpatul Duminică Artur a săvârșit o infracțiune, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de lipsa circumstanțelor agravante, precum și prezența circumstanței atenuante – recunoașterea integrală a vinovăției, este căsătorit, la locul de trai se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, a restituit prejudiciul material și moral dispus spre încasare de către prima instanță.

Având în vedere cele constatate, instanța de recurs reține, că pedeapsa stabilită de prima instanță este una echitabilă faptelor săvârșite de inculpatul Duminică Artur, deoarece își va atinge scopurile și va duce la restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat cât și de alte persoane.

Mai mult, inculpatului i-a fost stabilită și pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, ceea ce de asemenea va contribui la corectarea inculpatului și conștientizarea faptelor sale.

Totodată, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, nu poate fi privită ca fiind o soluție de achitare, deoarece la o potențială încălcare a legislației penale, se va lua în considerație în mod obligatoriu, inclusiv și pedeapsa stabilită în cauza de referință.

Față de cele descrise mai sus, Colegiul penal conchide că, prima instanță la compartimentul individualizării pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 90 Cod penal și just a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc în condițiile aplicării unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia, motiv pentru care instanța de recurs conchide că eroarea comisă de instanța de apel urmează a fi corectată având în vedere că apelul greșit a fost admis, prin casarea parțială a deciziei instanței de apel în latura penală în partea stabilirii pedepsei cu menținerea sentinței primei instanțe în această parte.

Distinct de cele relatate, Colegiul penal respinge argumentele formulate de avocatul Zamfir Pavel sub aspectul temeiului de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală, în sensul că apelul procurorului a fost depus peste termenul prevăzut de lege, or, însăși avocatul în cererea de recurs a menționat, că apelul avocatului reprezentantului părții vătămate a fost declarat la 03 septembrie 2018, cauza penală a fost pusă pe rol în instanța de apel la 12 septembrie 2018, iar mențiunea înmânării procurorului copiei apelului declarat de avocatul părții vătămate nu se atestă, prin urmare argumentul cu privire la tardivitatea apelului procurorului este declarativ.

11. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Sandu Stela în numele părții vătămate Liubinschi Valentin.

Se admit recursurile ordinare declarate de către avocații Țmocno Ina și Zamfir Pavel în numele inculpatului, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 februarie 2019, în cauza penală în privința lui Duminică Artur xxxxx, în latura penală în partea stabilirii pedepsei cu menținerea în această parte a sentinței Judecătoriei Drochia (sediul Rîșcani) din 23 august 2018 prin care:

Duminică Artur xxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 (trei) ani.

În rest, dispozițiile deciziei contestate se mențin.

Duminică Artur xxxxx urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **28 noiembrie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor